

at Ministeren ved Overvejelsen af denne Sag ikke er bunden til at se Sagen alene med dette Selvfab for Dje. Han staar fri i sin Overvejelse af, hvad der kan gøres for lettere at skaffe Embedsmændene Penge til Kautionsforfiktningsselskab, idet Udvalget blot benytter denne Lejlighed til at faa Sagen henviset til den højtærede Ministers Overvejelse. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg kan fuldstændig anerkende den ærede Ordførers Motivering af den Henviisning af det paagældende Andragende, som har fundet Sted. Det forholder sig jo, saaledes som det ogsaa stærkt er fremhævet i det foreliggende Andragende fra Embedsmænd, at disse ere stillede i en vis mindre heldig Stilling herved, at de med store Udgifter og mod høj Rente skulle forskaffe sig den løbbefalede Sikkerhed, saafremt de ikke selv ere i Besiddelse af den dertil nødvendige Formue. Det er da ogsaa saa rimeligt, at man ser sig om efter Udveje til at stille de paagældende Oppebørselsembedsmænd heldigere i denne Henseende. Der er for øvrigt Tilfælde paa andre Omraader, hvor Embedsmænd, der rigtignok sjeldnere ere Oppebørselsembedsmænd, ere uheldig stillede. Jeg sigter herved til de ikke saa Embedsmænd, der have Embedsjord og skulle sørge for Etableringsomkostninger og bl. a. saaledes maa gøre Laan for at skaffe Besætning til Veje. Dette gælder baade Værere og Bræster i rigt Omfang og ogsaa for en Del Forstbetjente. Hvad nu specielt Oppebørselsembedsmændene angaar, som vi her beskæftige os med, da staar det for mig noget tvivlsomt, om man kan henvise dem til Kautionsforfiktningsselskabet, og der er jo ogsaa i de Ord, hvormed den ærede Ordfører indledede sine Bemærkninger, taget en vis Afstand fra den Tanke. Der htreedes af ham en vis Tvivl, om dette vilde være den absolut heldigste Løsning. Særlig har den ærede Ordfører peget paa, at man ved at gaa til en saadan Løsning ikke bør ene holde sig til det bestemte Kautionsforfiktningsselskab, som nu allerede er oprettet her i Landet med det Maal for Dje, at afhjælpe den Trang, der er til Stede hos Embedsmændene, hvad dette Punkt angaar. Sagen staar for mig saaledes, at man ved ethvert som helst Kautionsforfiktningsselskab er udsat for, at dette kan opløse sig til enhver given Tid. Staten kan ikke opnaa nogen betryggende Sikkerhed for, at Selskabet vil vedblive, naar det muligvis paa det Omraade, paa hvilket det beskæftiger sig med Staten eller paa andet Omraade, hvor det staar lige over

for Personer, der slet ikke have noget med Staten at gøre, har lidt større Tab. Jeg siger slet ikke dette for at udtale noget nedsettende om det Kautionsforfiktningsselskab, som har dannet sig her i Landet, og som jo er dannet under en udmærket Ledelse og ogsaa med Tegning af bethdelige Beløb, og det er mig ogsaa klart, at man ved f. Eks. at paalægge Selskabet at indbetale et større Beløb af den nominelle Aktiekapital — og i saa Henseende er der gjort Tilbud til mig fra det paagældende Selskab — kan skabe endnu større Garanti, end der kan siges i Djeblikket at være til Stede. Men, som sagt, uanset dette Selskabs gode Egenstaber, staar det ikke for mig som noget sikkert, at man her gaar den rette Vej ved at indlade sig med Kautionsforfiktningsselskaber, enten dette eller et andet. Jeg har imidlertid ikke kunnet foretage vidtgaaende eller synderlig vidtgaaende Underfølgelser angaaende det paagældende Emne, saa længe det ikke staar klart for mig, om det høje Folketing vil gaa med til en ny Lovgivning paa dette Omraade, thi der hører jo selvfølgelig en ny Lov til for at ordne dette Forhold. Det er jo i Kassanordningen af 8de Juli 1840 § 2 nøjagtig angivet, hvilken Sikkerhed der er acceptabel, og der er i Slutningen af denne Paragraf taget Afstand fra Kautionsforfiktningsselskaber, vil jo det første, der vil være at gøre, være at tilstræbe Udstedelsen af en ny Lov, men forud for en saadan Lovs Vedtagelse mener jeg rigtignok, der maatte gaa en nøjagtig Underfølgelse af alle de paagældende Forhold. Der maatte optages en nøjagtig Statistik over, hvor store og talrige de Kassebesvigelser have været, der have været gjorte af Embedsmænd i de forskellige Brancher i en passende Arrække tilbage i Tiden, siden Anordningen af 1840 udkom. Den Ordning, der blev truffen ved denne Anordning, har jo i mange Henseender vist sig at være ret fyldestgørende. Sikkerhedsstillelsen er imidlertid kun et enkelt Punkt, Kassanordningen indeholder mange andre Bestemmelser. Jeg skal saaledes kun pege paa, at der er givet stiltiende Panteret i Embedsmændenes Ejendele og givet en vis fortrinlig Sikkerhed over for Konturs. Jeg skal dernæst pege paa, at man, skønt der har fundet sørgelige og store Besvigelser Sted, dog i det Hele maa betegne Tilstanden hos os paa dette Punkt som nogenlunde tilfredsstillende, og det vil jo i det hele ikke være let helt at sikre sig, hvilke Foranstaltninger man saa end maatte træffe. Naar nu det paagældende Andragende hen-